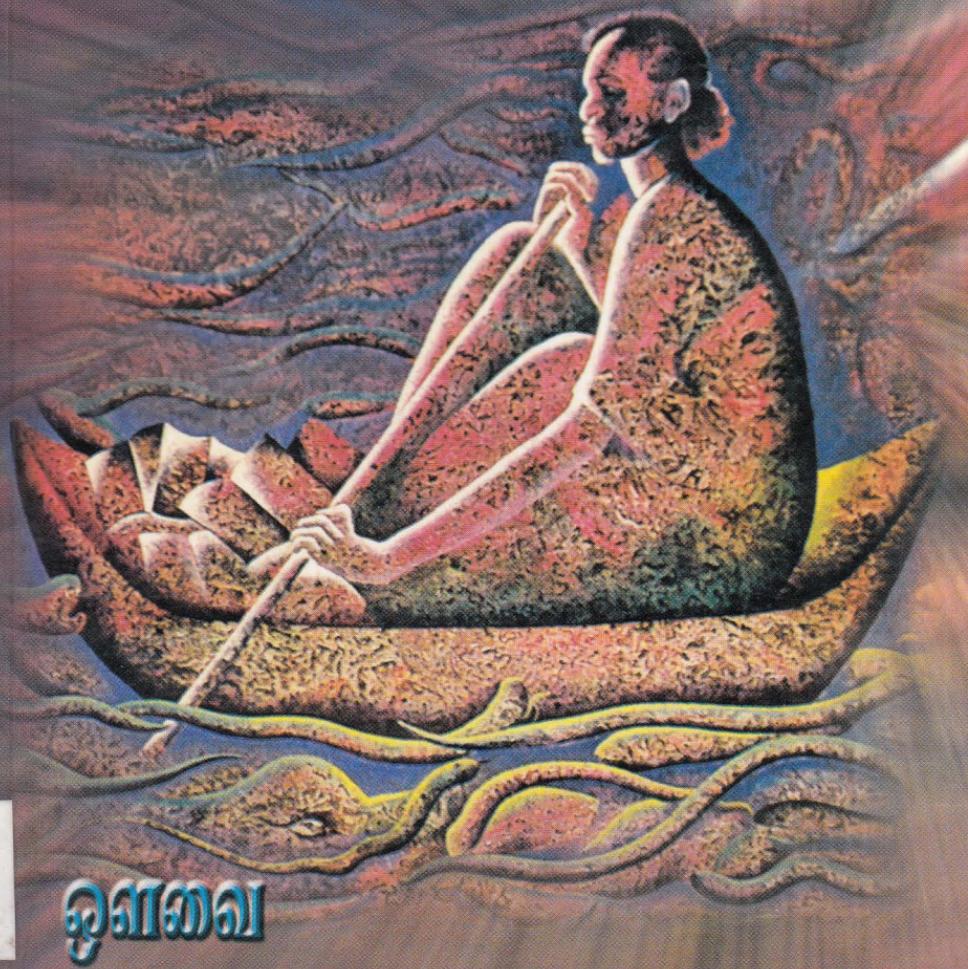

ஏவு கொலு குட்டியில்

.6

ஓளவை

ஸ்ரீபூர்
ஸந்தே வெளியீடு

"கெட்டக ஸ்தா" : பாலா ராஜ

எல்லை கடத்தல்

கவிதைகள் கீழேயில் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன. அதைப் படித்து வரும் போது மீண்டும் சிறப்பாக எழுதப்பட்டிருக்கிற கவிதைகளை கண்டுபிடித்து வரும் ஒரு வகையாக இருக்கிறது. அதைப் படித்து வரும் போது மீண்டும் சிறப்பாக எழுதப்பட்டிருக்கிற கவிதைகளை கண்டுபிடித்து வரும் ஒரு வகையாக இருக்கிறது.

~ ஓளையை ~

Book Title : "Elli Kadathipal"

Subject : Poetry

First Edition : 2000 October 10

Copyright : Amirtha

Page : 22

Publisher : மூலமான பதிப்பாலை

Address : 35/1, வெள்ளூர் வெள்ளூர்

திருச்சிராப்பள்ளி - 610 009

திருச்சிராப்பள்ளி

முன்றாவது மனிதன் பதிப்பகம்

மூலமான பதிப்பாலை

Price : 100.00

நால் தலைப்பு : “எல்லை கடத்தல்”
 ஆசிரியர் : ஒளவை
 பொருள் : கவிதை
 முதல் பதிப்பு : 2000 ஒக்டோபர் 10
 உரிமை : ஆசிரியர்
 பக்கம் : 57
 வெளியீடு : “முன்றாவது மனிதன்”
 37/14, வொக்ஷால் லேண்,
 கொழும்பு - 02,
 இலங்கை.
 வடிவமைப்பு : எம். பெளசர்.

Book Title : “Ellai Kadaththal”
 Subject : Poetry
 First Edition : 2000 October 10
 Copyright : Author
 Pages : 57
 Publisher : “Moonrawathu Manithan”
 37/14, Vauxhall Lane,
 Colombo - 02,
 Sri Lanka.
 Author : Avvai
 Price : 100.00

உள்ளே....

ஒரு தோறியின் குரல் ~ 19 / காலத்தை வெல்வாயோ ~ 21 /
 கலியாணம் ~ 23 / காதலன் வருகை ~ 25 / இப்பொழுதே
 முத்தமிழு ~ 27 / கடிதத்தில் கரைகிறேன் ~ 28 / வீடு திரும்பிய
 என் மகன் ~ 30 / வீஜிதரன் நினைவாக ~ 32 / ராஜீன்
 உண்ணிடமென்ன குற்றம் கண்டனர் ~ 34 / சொல்லாமல் போகும்
 புதல்வர்கள் ~ 36 / போகிறேன் அம்மா ~ 38 / எல்லை கடத்தல்
 ~ 40 / தாயின் குரல் ~ 43 / என்னுடைய சிறிய மலர் ~ 46 /
 எதை நினைந்தழுவதும் சாத்தியமில்லை ~ 50 / சுயம் ~ 53 /
 காத்திருப்பு ~ 55 / உணர்வுகள் ~ 56 /

இந்த உலகத்தை மூலம் விடுதியை நிறைவேண்டும்
நம்பிக்கையுடனும் எதிர்கொள்ளும்
வஸ்லமையை எனக்களித்த
என் அம்மாவுக்கு

நன்றிகள்

எனது கவிதைகளின் இத்தொகுப்பு நூலுருப் பெறக் காரணமாக இருந்த மூன்றாவது மனிதன் பதிப்பகத்திற்கும், மூன்றாவது மனிதன் சஞ்சிகையின் ஆசிரியர் நன்பர் பொசாருக்கும்,

எனது கவிதைகளை அவ்வப்போது வெளியிட்ட தோழி, சக்தி, புதுச, தூண்டில், மூன்றாவது மனிதன் சஞ்சிகைகளுக்கும் சரிந்கர் பத்திரிகைக்கும், அவற்றின் ஆசிரிய நன்பர்களுக்கும்,

இத்தொகுப்புக்கு அன்போடு முன்னுரை தந்துகவிய தோழி அமங்கைக்கும், இத்தொகுதியிலுள்ள எனது கவிதைகளுக்கு தூரிகையில் உயிர் தந்து ஓவியங்களாக வரைந்த ஓவியர் கைலாசநாதன், யுத்தத்தின் போட்டத்தில் அவ்வோவியங்களை இழந்து நிற்கும் அவருக்கும்,

தன் விமர்சனங்கள் மூலம் என்னை சிந்திக்கவும் எழுதவும் தூண்டுகின்ற, என்னோடும் என் கவிதைகளோடும் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் என் விக்கிக்கும்,

எனது கவிதைகளின் அக்கறையுள்ள வாசகணாகயிருந்து என்னை ஊக்குவிக்கும் என் சின்னன்னா (கவிஞர் சேரன்) வுக்கும்,

மற்றும் வாசகி, றஃமி, ரஞ்சகுமார், மது ஆகியோருக்கும் இன்னும் எனக்கு எல்லா வழியிலும் ஊக்கமும், ஒத்துழைப்பும் தரும் இங்கு பெயர் குறிப்பிடப்பாத அனைத்து நன்பர்களுக்கும்,

எல்லாவற்றிக்கும் மேலாக இத்தொகுதியை படிக்கப் போகின்ற என் அன்பிற்குரிய வாசகர்களுக்கும் என் நன்றிகள்.

152/6, ஹோஸ் பேர்ஸ் காடின்ஸ்,
அல்லிஸ் ரவுண் ஹோட்,
வத்தனை
25.09.2000.

முன்னுரை!

ஒன்னை நீ சைக்கிளி இும், நடந்தும் யாழிப்பாணத்து கிராமங்களில் பயணித்தாய்; பாடல்கள் இசைத்தாய்; மக்களோடு பேசினாய்; பல்கலைக்கழக வளாகத்தில் போராட்டத்தில் ஈடுபட்டாய்; விஜிதரனில் தொடங்கி இன்னும் பலப்பல நட்புகள் சிலவிட்டுப் போயின; கால் மட்டும் உன் னோடு கூடவர மண் ணை விட்டுப் புறப் பட்டாய்; பள்ளி ஆசிரியையாய், சிறுமியர்க்கு தோழியாய் இருக்கிறாய்; தாயாய், மனைவியாய் காலம் கழிகிறது. உன் வாழ்வு தொடர்கிறது இன்று வரை..... இவற்றில் எதனையும் நான் நேரில் கண்டவள் இல்லை. ஆனால் இதைப்போன்ற பலரில் ஒருத்தியாக நானும் இருந்திருக்கிறேன்; மேலும் பலரைக் கண்டிருக்கிறேன். காண்கிறேன் எங்களின் குரலாக உன் கவிதைகள்; உனது உள்மனப் பதிவாக உன் கவிதைகள்.

-0- -0- -0-

உனது இந்தக்கவிதைகளை ஒன்றாகப் படித்து முடித்த கணத்தோடு எனது வீட்டருகே உள்ள கடற்கரையில் நாம் பேசிக்கொண்டிருந்தோம..... நீ, நான், நாம..... என விரிந்தோம். அற்ப கணத்தில் எனது பாதம் முதல் கண்கள் வரை உணர்ந்த ஈரத்தை எழுத என்னிடம் சொற்கள் இல்லை.

-0- -0- -0-

முன் வாசல் கதவு தட்டப்பட்டால் திடுக்கிட வைக்கும் வாழ்வை வாழும் நாளில், கவிதைகளுக்கு எதற்கு முகப்பு?

தொண்டையடைத்து, நாவறள கடிதம் எழுதவும் வார்த்தையின்றித் தவிக்கையிலே..... கவிதைகளில் தராதரம் பிரிக்க காலம் ஏது? எனக்கு மனசில்லை. இவைதான் எமது நாளைய வரலாறுகள். இன்றைய நம்பிக்கைகளையும், இழப்புகளையும் சாம்பல் பூத்த கங்குகளாய் தக்கவைத்துக் கொண்டிருப்பவை.

கூட்டல், கழித்தல் கணக்குப்போட்டுச் சரியான தொரு விடையைச் சொல்ல முடிந்தவர்களுக்கு எழுத்து வேறுமாதிரி தோன் றலாம்; அதிசய வேலைப்பாடுகள் கொண்ட ஆபரணமாய் வாழ்வைக் காண முடிந்தவர்களுக்கு எழுத்து போதை ஏற்றலாம்.

ஆனால் -

எழுத தே வடிகாலாகவும், விடைகாணும் முயற்சியாகவும், உயிர்முச்சைத் தக்கவைக்கும் படிப்பாகவும் இருக்கையிலே.....?

-0- -0- -0-

நீ என் பதுகளில் எழுதத் தொடங் கினாய். கிட்டத்தட்ட இருபதாண்டுகள் கழித்து உனது படைப்புத்தடத்தைத் திரும்பிப் பார்க்கிறாய். எண்ணிக்கை அதிகமில்லை. உன்னுள் ஊறி ஊறிக் கிடப்பவற்றைத்தான் நீ எழுத விரும்புகிறாய் என்று சொன்னது நினைவுக்கு வருகிறது.

ஆறுமாதக் கணக்கில் ஆறப்போட்ட கவிதை பற்றி நீ அன்று சொன்னாய்!

“அம்மா

நான் போக வேண்டும்.
விடைகொடு எனக்கு”

என்று எத்தனை ஈழத்தமிழ் பெண்கள் சொல்லி இருப்பார்கள். எத்தனை எத்தனை பேர் தம் தோழியரிடம்,
“இன்னும் ஏன் நடி இருட்டில் வேலை?” என்று கேட்டிருப்பார்கள்.

அம்மாவிடம் வெகுநிதானமாக தூர்க்கையைச் சொல்லி, அவள் வீரத்தைச் சொல்லி, உனது நியாயத்தை விளக்கி, இன்றைய தேவையைச் சுட்டிக்காட்டி.....

“எம்மைச்சுழி

இரத்தமும் தீயுமாய் காலம் நகர
இச்சிறு வீட்டின் ஊமை வாழ்வை
எப்படி நான் தனியனாய் வாழ்வேன்?”

எனக் கேட்பது வரலாற்று ஆவணைமாய் காலத்தின் குரலைப் பதிவு செய்கிறது.

-0- -0- -0-

மற்றபடி -
உனது வெளிப்பாட்டில் நான் உணர்வது பாரம்! தாங்கமுடியாத பாரம்! நெகிழ்ந்தால் கரைந்து விடுவோம் என அஞ்சி பணிக் கட்டியாய் உறையவைக்கும் கனம். கண்கள் சிவந்து, கண்ணீர் சிந்த மறுக்கும் சோகம்!

மகளருகில் அமர்ந்தபடி-

“மெனனமாய் இருந்தபடி
விண்ணை நான் நோக்கிறேன்”

என்ற உன் வரிகள் என்னை உலுக்குகிறது. மகளின் கவலை கேட்டு ஆறுதல் சொல் லும் தாய்

உறவெல்லாம் தலைக்கீழாகி, ஏதென்று தெரியாத பருவத்தில் உள்ள மகளிடம்,

“உன்னருகில் நானிருந்து என் கவலை சொல்கிறேன் கேள்மா என் மகளே?”

என புலம்பும் தாயின் நிலை என்னை உலுக்குகிறது.

பிரிவுகள்! பிரிவுகள் குறித்த நினைவுகள்! அச்சங்கள்! சோகங்கள்! தற்காலிக - நிரந்தரப் பிரிவுகள் குறித்த நினைவுகள்

“நானைய இரவில் நானோ, நீயோ எங்கள் இதழ்களோ எதுவும் இருப்பது நிச்சயமில்லை”

என்பதால், நினைவுகள் மட்டுமே நிச்சயமாய்த் தோன் ருகின் ரன போலும்! விஜிதரன் கொல்லப்பட்டதை பதிவு செய்திருக்கும் விதம்..... மன்றையில் அறைந்து தாக்கும் உண்மையை எப்படி விவரிப்பது? ஒரு தனி மனித மரணம், பூமியின், இயற்கையின், வாழ்வின் மரணமாய் விரிந்தது எப்படி?

“மீண்டும் ஒரு இரவு உயிர்ப்படங்கி சில்லிட்டது பூமி உனது வாய் உனது கண் மூடியது மன் இருள்.”

பூமி சில்லிட்டதும், உடல்சில்லிட்டதும், மண் மூடிப் போனதும், இருளாகிப் போனாலும் ஒன் றன் மோதான் றாய் படிமங் கள் விழுகின் றன். இருந்தாலும், வீழ்ந்துபடவில்லை மனிதம்.

“எலும்பை எடுத்துப் பாதையில் வீசினர் பாதைகள் மூடப்படுமென..... சாம்பலை எடுத்துக் காற்றில் ஏறிந்தனர் காற்றும் மெனனமாய் இருக்கட்டுமென. மெனனத்துக்கு அப்பாலும் வாழ்வன்டு. மரணத்தை மீறியும் போராட்டம் உண்டு.

என் ற உன்பாடல் அதைத்தான் சொல்கிறது.

-0- -0- -0-

தாயாக இருப்பதைப் பற்றிய உனது பாடல்கள் என்னை நெருக்கமாக அணைக்கின் றன்.

“பூஞ்சிறகு முளைத்த சிட்டுக் குருவியாய் பறந்து போனான்” அந்த மகன்! அவன் கேட்கும் கேள்விக்ஞாக்குப் பதில் சொல்லி மாளாது. அந்த மகன் போனான்! ஆனாலும் அவன்

“எங்கோ தொலைவில்
நீ என்ன செய்வாய் என்பதும்
நீ நடக்கும் பாதையும் நான் அறிவேன்”

என் நம் பிச்கை வைத் திருக்கும் தாய். இராணுவத் திடமும் நமக்குள் இருக்கும் எதிரிகளிடமும் அகப்படாமல் இருக்க ஆலோசனை கூறும் தாய்.

“மனித நேயத்தை இழந்து விடாதே மக்களை அதிகம் நேசிக்கப் பழகு”

எனக் கூறும் தாயின் சமூகப் பொறுப்பும், அக்கறையும் அழகானவை. இப்படியேல்லாம் இருக்கும் தாயிற்கும் அதிர்ச்சி - இராணுவ வீரனாய் தன் முன் வந்த மகன், நண்பனைக் கொன்று விட்டு வீரம் பேசிய போது. அவன்,

“நிறையவே பேசினான்.

இப்போது நான் மெளனமாக இருந்தேன்.

இப்போது நான் தாயாக இருத்தல் முடியாது என்று தோன்றுகிறது” என்று தாய் கூறும் போது தாய்மைப் புனைவுகள் பொடிப் பொடியாகின்றன.

மகஞ்ஞான உரையாடலில் வரும் தாய் எனக்கு நெருக்கமானவள். ஒள்வை! உனக்குத் தெரியும்! மகஞ்ஞக்குப் பாலியல் வன்முறைபற்றி எப்படிச் சொல்வதெனத் தவிக்கும் தாயின் குரலாய் வரும் கவிதை என்னை எப்படி நெகிழவைத்தத்தென.

“உன்னை மீறிய எந்தக்குறியும்

உனது உடலைத் தீண்டாதவாறு அக்கினிக் குஞ்சாய் உயிர்த்தெழு”

என்று நான் என் மகளிடம் மனதுக்குள் தினம் தினம் சொல்கிறேன். அவள் பூரித்து, மகிழ்ந்து சிறகுவிரிக்கும் போதெல்லாம் என்வாய் நுனிவரை அந்தச் சொற்கள் வருகின்றன. (ஒள்வை நாடகத்தில் உன் கவிதையின் ஒருபகுதியைக் கூறுபவளாக என் மகள் பொன்னி, உனது முழுக் கவிதையை முதல் தரம் படித்த போது.....

“குழவுள்ள உலகம் முழுவதும் விறைத்துப் போன ஆண்குறிகளாய்

அச்சம் தருவதை
எப்படித் தவிர்ப்பேன்”

என்பதைப் படித்தபோது..... “நிசமாவே இப்படி
எல்லாம் நடக்குமாம்மா? என்றாள். எனது பதினாறு
வயது மகளை, பச்சினாம் பாலகியாக்கி மார்புற
அணைக்க இயலாமல் நான் தவித்தேன். ‘ஆமாம்’
எனச் சொல்லக் கூசியது வாய்.)

-0- -0- -0-

இத்தனை இத்தனை இத்தனையாய்..... வாழ்க்கை
நெருக்கியபோதும் உன்னால் சிரிக்க முடிகிறது.
எனக்கும் முடியும் எனக்கு அது பிடிக்கும்.

“தாடியும் மீசையுமாய்
தடியர்கள் உள்ளனராம்.
ஆம்பிள்ளைதானம்!
குமர்களை முற்றவிடாமல்
கண்ணி கழிக்க
சீதனம் மட்டும்
சிறப்பாய் வேணுமாம்”

என் று ஆம்பிள்ளைத் தனத்தை தாடியாலும்
மீசையாலும் அடையாளம் காட்டுவதை எண்ணிச்
சிரிக்கிறாய். உனது பள்ளி மாணவிகள் இதனை
நாடக நிகழ்வில் செய்ததாகக் கூறினாய். அதனைக்
கற்பனை செய்து பார்க்கிறேன். மாயா ஆஞ்சௌலோ
என்ற ஆப்பிரிக்க - அமெரிக்கப் படைப்பாளி
ஒரு முறை பேசும் போது,

“நான் சிரிப்பேன்
தொண்டை அடைக்கும் வரை
சிரிப்பேன்”

என் று கூறியதுதான் நினைவுக்கு வருகிறது.

-0- -0- -0-

உனது கவிதைகளை முன் ணிருத்தி நிறைய எண்ணங்கள் தொடர்கின்றன.....

எரிகின்ற ஈழத்து மண்ணிலிருந்து கிளம்பியுள்ள குரல்கள் தான் எத்தனை? அவை எழுப்பும் புதுக் கேள்விகளும் தான் எத்தனை? குறிப்பாக, தமிழில் கவிதைத்துறையில் புதிய வீச்சினைத் தருவது ஈழக் கவிதைகளோ என்பதை மறுக்க இயலாது. அதிலும் சிறப்பாகப் பெண்கள் பலர் கவிதையினைத் தன் வெளிப்பாட்டு ஊடகமாகத் தேர்ந்தெடுத்தது இன்றைய வரலாற்றின் புதிய கண்ணி.

செல் வி, சிவரமணி, ஊர்வசி, ஒளவை, சன் மார்க்கா, மைத்ரேயி என்று தொடங்கிய இத்தலைமுறை, கொற்றவை, கண்ணகி, ஆழியாள், ஆகர்ஷியா, கலா, பெண்ணியா என்றும் பாரதி, வானதி, கஸ்தூரி என்றும் விரிவடைந்து வருகிறது.

சிவரமணி தனது இறப்புக்கு முன் தனது அடையாளங்களை எல்லாம் அழிக்கும் முயற்சியில் தனது கவிதைகளை எரித்துவிட்டுச் சென்றது ஆணித் தரமான வாக்குமூலமாகிறது. தனது கவிதைகளையே தனது அடையாளமாக உருவகப்படுத்தி தனது மரணத்தையும், கவிதைகளை அழித்ததையும் ஒருங்கே நிரணயித்த சிவரமணி நமக்குச் சொல்லிச் செல்வது என்ன?

படைப்பு நமது உடல், உயிர், வாழ்வோடு கொண்டுள்ள உறவென்ன? 'படைப்பாளி' என சாதனை செய்ததாக நெஞ்சநிமிர்த்தும் பலரை நம்மைச் சுற்றிலும் காண்கிறோம். பெரும்பாலான ஆண் படைப்பாளிகள் - பலர் நல்ல நண்பர்கள்; நல்ல மனிதர்கள். - எழுத்தைத் தமது வெற்றிகளில் ஒன்றாகக் கருத, பெண்கள் தமது படைப்புகளை

தாங்கொண்டு உணர்வு, சிந்தனைச் சுமைகளை இறக்கிவைத்தலாகக் காண்கிறார்களோ எனத் தோன்றுகிறது. ஆன் - பெண் பாலின் வேறுபாட்டை உடல் சார்ந்த அடிப்படை வாதத்திற்குள் (Biological Determinism) அடக்குவதை நூன் ஏற்கவில்லை. ஆனால் படைப்புப்பாதைகளில் பெறும் வேறுபட்ட அனுபவப் பரிமாணங்களை ஏற்கத் தான் வேண்டியுள்ளது. மனநிறைவு அளிப்பதான் அனுபவமாகவே தாக்கம் செலுத்துகிறது என்று கூறலாமா?

அரசியல் நெருக்கடி நிறைந்த குழலில் இலக்கியம் எதைப்பேசுகிறது என்பதை வைத்து அதன் சமகாலப் பொருத்தப்பாடு முடிவு செய்யப்படுகிறது. பேரினவாதத்தின் பிடியில் சிக்குண்டு உலகெங்கும் சிதறி இருக்கும் ஈழத்தமிழினத்தின் குரலாக வரும் படைப்புகள் எதனை முதன்மைப்படுத்த வேண்டும்? பேரினவாதத்தின் அடக்குமுறைகளையா? தேசியம் பேசும் குழுக்களின் செயல்பாடுகள், அவற்றுக்குள் உள்ள வேறுபாடுகள் ஆகியவை குறித்தா?

பிறக்கப்போகும் நாளை நமக்கு எப்படி விடிய வேண்டுமென விரும்புகிறோம் என்பதையா?..... இவற்றை வாரிசைப்படுத்த இயலாதென நான் அறிவேன்.

அனைத்தையும் உயிர்ப்பிணமாய் சகித்துப் போகும் அமைதிவாதமல்ல உன் போன்றோர் நாடுவெது என்பதையும் என்னால் புரிய முடிகிறது. அதிலும், தேசியத்தை, மதவாதத்தை, சாதீயத்தை முன் நிருத்திய அடையாளங்கள் எல்லாம் பெண்ணின் உடலையும், வாழ்க்கை நியதிகளையும், ஒழுக்க மதிப்பீடுகளையும் தத்தம் அடையாளம் சார்ந்த பெட்டகமாய் பார்ப்பதும் நாம் அறிந்ததே!

பொட்டு வைப்பதும், புடவை கட்டுவதும் தமிழ் தேசிய அடையாளங்களாக..... அதற்காகவே சிங்கள இனவாதத் தினர் தண் டுக்கும் போது அந்த அடையாளங்களைத் தரித்துக்கொள்வதில் நமது இருப்பு உள்ளது! தமிழ் இன அடையாளத்திற்காக அவை திணிக்கப்படும் போது, அவை இல்லாவிடில் இனநேயத்தைக் குறைத்து மதிப்பிடும் போது அதே புற அடையாளங்களை மறுப்பதும் நமது இருப்பு ஆகிறது. இந்த இருநிலை இருப்பு தவிர்க்க இயலாத்தாகிவிடுகிறது. நமது வெளிப்பாடுகள் இவர்களுக்கு பதில் சொல்வதிலேயே காலம் கழிக்கிறது. நமக்காக, நம் சொல்லைச் சொல்லும் காலம் எங்கே?

தேசியம் என்ற வாதம் தலைஞருக்கும் போது, பிற அடையாளங்கள் - குறிப்பாக பாலின இருப்பு - கேள் விக்காளாக்கப் படாமல் போவது உலக வரலாறு நெடுக காணப்படுகிறது. ஆப்பிரிக்க, இல்லாமிய நாட்டுத் தோழிகள் அதைப்பற்றி நிறையக் கற்றுத் தந்துள்ளார்கள். முதலில் தேசியம் சமூகவிடுதலை அது சாத்தியமான பின் பு பெண்விடுதலை பேசலாம்..... என்று கூறும் கடல்லை ஓய்ந்த பின் ஓடம் விடும் கதைகளை நாம் ஏற்கமுடியாது. தேசியம் சார்ந்த சார்புத்தன்மை, பிற நெருக்குதல்களில் இருந்தும் நம்மை விடுவித்துக் கொள்ள வாய்ப்பளிக்க வேண்டும். நேர்கோட்டுச் சிந்தனையாக ஒரு குறிப்பிட்ட நேரத்தில் ஒரு குறிப்பிட்ட நெருக்கடி தொடர்பான தீர்வு என்று மட்டுமே பார்ப்பதை ஏற்காத உன்மனதை நான் புரிய முடிகிறது.

தாயின் குரலாக,

“இன்னுமா ‘தாய் நிலம்’

புதல்வர்களைக் கேட்கிறது?” என்று நீ கேட்கும்

போது அது மகனை இழக்க அஞ் சம் கோழைத்தனமல்ல. தானும், தன் புதல்வர்களுமாக தாய்நிலத்திற்காக நடந்த தாய்,

“மக்கள், புரட்சி, விடுதலை எல்லாம் வாய்ச் சொல்லாக சந்தியின் ஓரமும் வாவிக் கரையும் புதைகுழியும், மணல்மேடும் என் புதல்வர்களின் சடலங்களால் நிரம்பிய பிறகு..... தான் இக்கேள்வியை எழுப்புகிறது.

“பற்றி எரிக ஆயுதக் கலாச்சாரம்” என அத்தாய்விடும் சாபம் தேசீயப் போராட்டத்தில் பங்கேற்க மறுக்கும் தாயின் குரல் அல்ல. போதும் போதும் எனும் அளவு அனுபவித்த பின் எழும் ஆதங் கத்தை, ஆத் தீரத்தை அவள் வெளிப்படுத்துகிறாள்.

இக்கேள்வியின் நியாயத்தில் எனக்கு நூறு சதவீத ஒப்புதல் உண்டு.

ஆயுதக் கலாச்சாரம் சாலைதோறும், வீடுதோறும் பரவிய வரலாறு நமக்குத் தெரியும். ஒடுக்குபவன் ஆயுதத்தோடு எதிர்வருகையில் வெறுங்கையோடு வீரம் பேசவது இயலாது என்பதும் நாமறிவோம். இந்தச் சூழலில் யார் வென்றால் யாருக்கு நன்மை என் றுப் பிரித் துப் பார்ப் பதும் கூட இயலாததாகிவிட்டது. சாரியோ? தவறோ? இம்மாதிரி நேரத்தில் பிடிப்புக் கிடைக்க சிறு துரும்பாவது தேவைப்படுகிறது. அப்படித் துரும்பாய் எத் தனை கவிதைகள் நம் மிடம் உள்ளன? வாழ்க்கையைத் தள்ளவாவது நமக்குப் பிடிப்பூட்டும் எழுத்துக்கள் உண்டா? அது எப்படி சாத்தியம்

என எனக்குத் தொயியவில்லை. தேவை என்று
மட்டும் தோன்றுகிறது.

சிக்கல்களும், முரண்களும் புதிதாக தலைதூக்கும்
காலத் தில், நம்மை வெளிப்படுத்த புதிதாக
மொழிக்களனை கண்டுள்ளோமா?

நீ யாழ்மண்ணைவிட்டு, இடுப்பில் குழந்தையோடு
பெயர்ந்த நிகழ்வைப் பலகாலம் கழித்துக் கவிதை
ஆக்கியதைக் கூறினாய். புனியமரம் பூதமாகவும்,
வானம் கோரப்பற்களாகவும், மன் புதைகுழியாகவும்,
“நீண்டிருந்த பனைகளும்
கடுங்கோபம் கொண்டு”

வெறித்தபடி நீ மேற்கொண்ட அப்பயணம்.....
“செம்மண்ணும் போயிற்று
எம் மண்ணும் போயிற்று
போ”

என்று நீ தட்டிவிட்ட ஒசையில் கிளம்பிய புழுதி
நெருப்பில் எதிர்காலம் உருவாகிறது.

ஆனால் ‘இரும்புழுளை’, ‘துப்பாக்கிச் சத்தம்’,
‘இரத்தச் சேறு’..... இவையெல்லாம் தினம் தினம்
காணும் வாழ்க்கையாகிப் போனதால் அவை
மரத்துப்போன சொற்களாக விழுகின்றன. ஒப்பாரி
வைத்தழவும் திராணியற்றுப் போன வாழ்வை
மொழியில் காட்டுவது எப்படி? கணநேரமாவது
உலுக்கி எடுக்கும், நிமிரவைக்கும் *சொற்களை,
படைப்புகளை நாம் கண்டெடுக்க வேண்டாமா?

“சமுகத்தின் நிசப்தமோ
பயங்கர இரைச்சலாய்

என் நிம் மதியைக் கெடுக்கிறது” என்று
விஜையலெட்சுமி சொல்லும் போது நிசப்தம்,

இரைச்சல், நிம்மதி எல்லாம் அகராதிப் பொருள் மாறி என்னுள் அறைகிறது. இக்கேள்வி அழகியல் தொடர்பானது அல்ல. மரத் துப் போன உணர்வுகளுக்குச் சிலிர்ப்பைத் தரும் படைப்புகளை, ரணமான வாழ் வில் மருந்தைத் தடவும் எழுத்துக்களை எப்படி எப்படித் தரலாம்; பெறலாம்; என்ற அங்கலாய்ப்பில் எழுவது. இதற்கு நாம் பதில் தேட வேண்டிய கட்டாயம் இன்று உள்ளது.

இன்னுமொன்று இங்கு சொல்லுவேண்டும்..... வாசகியின் ஓவியமும், உனது நேரடிப் பரிச்சயமும் எனக்குக் கிட்டத்தட்ட ஒரே நேரத்தில் வாய்த்தது. கவிதை, ஓவியம், நாடகம் என்ற வேறு துறைகள் ஒரு மிக்கும் போது கிடைக்கும் வீச்சு உற்சாகம் ஊட்டியது. கூட்டுத்தன்மையை முதன்மைப்படுத்தும் நமக்கு நீ முந்தி! நான் முந்தி என்று இல்லாமல் கைகோர்த்து நடப்பதில் கிடைக்கும் பலத்தை மனதுள் சேமிப்போம்.

படைப்பு அனுபவம் ரகசியங்கன் நிறைந்தது. புதிரானதும் கூட விளக்கங்கள், வியாக்கியானங்கள் தேவைப்படாமல் விரல்நுனியால் தோள்தொட்டு நிற்கும் உறவுகள் இருந்தால் போதும் நிமிரவும், நேரே நடக்கவும், உயரே பறக்கவும், உரமாய் மாறவும் தெம்பு கிடைக்கும், இல்லையா?

அ.மங்ககா
சென்னை
தமிழ்நாடு.
14.9.99

ஒரு தோழியின் குரல்
 தோழி
 எழுந்து வா
 இன்னும் என்னடி இருட்டினில் வேலை?
 மீண்டும் மீண்டும்
 அப்படி தஞ்சமாய்
 அடிமை வாழ்வே தலை எழுத்தாக
 எத்தனை நாள் தான் இந்த வாழ்வு?
 மானாக மருளாதே
 அன்னம் போல அசையாதே
 வீறு கொண்டு எழு
 எமது உரிமைகளை வென்றெடுப்போம்
 அன்று
 தலையைக் குனிவது அழகென்று சொல்லி
 உலகையே பார்க்காமல் உன்னைத் தடுத்தனர்
 உலகையே பார்க்காமல்
 எத்தனை நாள் தான் இந்த வாழ்வு?
 இன்றும் அப்படியா?

உன்னைச் சுற்றி கிடூ வேலிகள் சுக்குவைக்

இனியும் இருப்பதை அனுமதிக்காதே

இன்னும் ஏன்னடி இருட்டில் வேலை?

தலையை நிமிர்ந்து

எழுந்து வா:

உலகைப்பார்!

1984. செப்டம்பர்

ஏறி வளை எடுத்தோ

ஏத் திடையுடையது

நூல் நின் பூங்கை

நூலாட்டும் பொங்கலை நூல்

நூல் நின்று வழங்காலன்

நூலையும் செலவழிகள்

ஏத் தோலை தேவேஷாக்கு

ஏதிர்ஜோதி தேவேஷாக்கு

ஏன்னாக்கு ஆணிருத்து

ஏன்னிருத்து கார்த்திரியா!

ஏந்தோ ஏந்தாக்கு

ஏந்தாக்கு கார்த்திரியா?

ஏழைப்பிரி

ஏழைபுரி மாங்காவி

ஏழைக்காவி நாகு ராமானி

ஏழைப்பா நாக சூரைப்பி

ஏழைப்பா நாக ரெங்கு

ஏவீரா சேகாந்தி

ஏவீரா பியங்கு

ஏவீரா புக்காலை

ஏவீரா சூரைச்சுருளி

காலத்தை வெல்வாயோ?

வீரிட்டமுகிறாய்

மெளனமாய் இருந்தபடி

விண்ணனை நான் நோக்கிறேன்.

பொழுது ஏன் புலர்கிறது?

பூக்கள் ஏன் மலர்கிறது?

அண்ணன் எங்கே!

தம்பி எங்கே!

எதையும் கேளாதே!

நெஞ்சினுள் வெதும்பி

வெந்து சாகும் காலம்!

பச்சிளம் பாலகி நீ

எதை அறிவாய் குயிலே

நித்திரை செய்யவும்

அடிக்கடி படுக்கையை நனைக்கவும்

பாலில்லா முலையில்

பாலைத் தேடவும் மட்டுமே அறிந்த

அறியாப் பருவம் நீ

ஆயினும்

எவ்வளவு காலம் தான்

மெளனமாய் இருக்க?

வாய் திறக்க வழியில்லை
வல்லமையும் எனக்கில்லை
உன்னருகில் நானிருந்து
என் கவலை சொல்கிறேன்
கேளம்மா என் மகளோ!

அப்பனுக்கும் சூடு விழும்
அண்ணனுக்கும் சூடு விழும்
தங்கை நீ எழுந்தால்
தம்பி உணச் சடுவான்
வாய் திறக்க முடியாது
தலை நிமிர முடியாது
தலையாட்டும் பொம்மைகள் தான்
தலை நிமிரந்து வாழ்பவர்கள்
தற்கொலையும் செய்வார்கள்.
என் சுமையைச் சொல்வதற்கு
மனிதர்களைத் தேடுகிறேன்
உன்னருகில் நானிருந்து
கண்ணீரில் கரைகின்றேன்!
ஆற்றாமைதான் எனக்கு

உணர்யாயிருத்
உடுப்பீ வாய்நோய்
ஏதுத வழு வாய்யிருத்
ஏஞ்சா பாய்ப்பீ
ஏஞ்சாதுவெற்றி சுக்கு
ஏஞ்சா மாசுலுபு ஜூஷ ஜூப்பு
ஏஞ்சுபு நாக்குப்பிற்று
ஏஞ்சுபுநா ஸிடி ஸிடுபு
ஏஞ்சு குட்ருடி ஸியாக்க
ஏஞ்சுபுநா ஸிடி ஸிடுபு
ஏஞ்சுபு மேஷு சிருத்து
ஏஞ்சுபு சியாக்க
ஏஞ்சுநாசு ஸிக்கா
ஏஞ்சுநா ஸிக்காபு
ஏஞ்சுபு ஏஞ்சுபு
ஏஞ்சுபு சிக்கா
ஏஞ்சுபு சிக்கா
ஏஞ்சுபு சிக்காபு
ஏஞ்சுபு சிக்காபு

கலியாணம் வேல்வயதினிழீடு கஷ்டி பால்

காணிநிலம் வீட்டுடன்
கலியாணம் முடிந்தது.

அப்பாடா என்று
முச்ச விடுவதற்குள்

முப்பது வயது முழுதாய் முடிந்தது
முற்றியிருந்தாள் மற்றவள்.

மிஞ்சி இனி ஏதுமில்லை
கலட்டியில் இருந்த சிறு
காணியைத் தவிர

ஊரில் மீசைய்டன் எவருமில்லை

அந்நிய நாட்டில் அகதிகளாக

தாடியும் மீசையுமாய்

துடியர்கள் உள்ளனராம்

ஆம்பிள்ளை தானாம்!

குமர்களை முற்ற விடாமல்

கன்னி கழிக்க

சீதனம் மட்டும்

சிறப்பாய் வேணுமாம். இன்னும்

வெள்ளையாய் சதைப் பிடிப்பாய்....

பேரம் பேசவும் தொடரும்.

செஞ்சுப்புகள் பல தேய கண்ணும் நிலைமை

ஏழூடு ஏறி

பல இலட்சம் பெறுமதிக்கு

நான்யாகிடும் குறைகள்

ஒத்தி மூட பயிர்களிட

ஆம்பிள்ளையாய் ஓருவனைக்

கண்டு பிடித்தனர்

ஒத்து பூரியில் பூட்டுவதும் காரியதி டிராங்கல் கால்கூ

தாடி இருக்காம்

நான்யாபில் கூட்டுவது குறைகள்

மீசையும் இருக்காம்

அந்நிய நாட்டில் வாழ

அனுமதியும் இருக்காம்

இதற்கப்பால் என்ன?

ஓடு; கன்னி கழிப்பதே வாழ்வின் இலட்சியமாய்

தாவி நகை கூறையுடன்

ஓடு.

நான்யா நான்யா நான்யா நான்யா நான்யா

1995.

நான்யா நான்யா நான்யா நான்யா நான்யா நான்யா

1996.

காதலன் வருகை.

உனக்குந் தெரியாதா
சபிக்கப்பட்ட பூமி இது
பூபாளம் ஒலிக்காத காலையும்
பூக்கள் மலர்ந்து சொரியும் வசந்தமும்
எமக்கு மறந்து போயின
அல்லது எம்மை அறியாமல்
வரும்; போகும்.
எல்லாமே இங்கு
பொய்யாய் பழங்கதையாய்.....

தொலைவில் இருந்தபடி
எனது நிலம் எனது மக்கள்
என நீ உருகுவாய்
நான் என்ன சொல்ல?
எமது வார்த்தைகளுக்கும்
பார்வைக்கும் எழுத்துக்கும்
பாதைக்கும் கூட காலம் ஒன்று இருந்தது.
இப்போது எதைச் சொல்ல?
“தாய் நிலம் பிளந்து
புதல்வர்களைக் கேட்கும்”
யத்த பூமி இது.....?

சந்திகள் தோறும்
கருகிய உடல்கள்

தெருவோரம் எங்கும்

நினைத்தின் சேறு

மனித நேயம்

மருந்துக்கும் இல்லை

மூச்சுக் கூட விட முடியாத படி

எமது பூ மியில் எப்படி வாழலாம்?

கைக்டி வாய் பொத்தி

பேனைகளைத் தூக்கி குப்பையில் வீசி

மூலையிலே சுருண்டு படுக்கும்

நாய்க் குட்டிபோல் வாழ முடியுமா?

எமது மண்ணைப் பிரிந்து

மக்களைப் பிரிந்து

வாழ்வது ஒன்றும் சுகமானதல்ல

அறிவேன் நான்!

தாயைத் தேடும்பறவைக் குஞ்சாய்

நம்பிக்கைகளின் மூச்சுக்களோடு

ஓடி வரும் உனக்கும்

உனது நம்பிக்கைளுக்கும்

வாழ்த்துக்கள்

வருக நீ

பணி தொடர்வோம்.

இப்பொழுதே முத்தமிடு

கரு மேகம் படர்ந்து
பகல் ஒளியை விழுங்கி
காரிருள் சூழ்ந்து வரும் காலமிது.
நாளைய இரவின் கனவுகளில்
இன்றைய இரவை வீணாக்கி விடாதே
நேற்றைய இரவும் இப்படித்தான்
தொலைந்து போனது
உன்னுடன் ஒன்றி
கையணைப்பில் சிறகுக்கத் துடிக்கும்
உன் காதலிக்கு
இப்பொழுதே முத்தமிடு
நாளைய இரவில்
நானோ; நீயோ
எங்கள் இதழ்களோ
எதுவும் இருப்பது
நிச்சயமில்லை
நாளைய இரவு
அவர்களுக்கோ
அல்லது
புதை குழி நிரப்பும்
ஈரமண்ணுக்கோ.....

கடிதத்தில் கரைகிறேன்.

நீ அருகில் இல்லை
தொலை தூரம் போய்விட்டாய்
குதங்கள் நீள்
கற்பனைகள் தான் மிஞ்சம்
சிறக்கிக்க முடியாது
நான்கு சுவர்கள்
கலைத்துவம் இன்றி
சிதறிக் கிடக்கும்
புத்தகங்களும்
சில்லறைப் பொருட்களும்
தத்து வெட்டியும் எறும்பும்
சூடியிருக்கும் வாடகையறை
ஓர் மூலையில் புத்தகப் பூச்சியாய் நான்

காற்று வருவதற்காய்
ஒரு சிறு ஜன்னல்
சிலவேளை அதனால்
வானம் தெரியும்
கண் சிமிட்டும் நட்சத்திரங்களும்
கேலி செய்வதாய்.....

காற்றசென்து சிலைக்குவக

முகிலோடு

வெண்ணிலா

நிலவெறிக்க

கடலருகில் நாமிருந்து

ஊடலுறும் காலமிது

என் செய்வேன்

என்னுயிரே

தூங்காத விழிகளுடன்

மூலை அறையில்

வாழ்வு விரிகிறது.

வேலை செய்ய மீ

பாபிலோனியரி ஏழை வேலை

நீர் காலைகள்

வாஞ்சி நூதி காலைபடக

தூய்யு க்காலை

நோய்க் காலை

பிள்ளை காலைகளை

ஏற்பகு க்கிழ்ச்சி

ப்ரைக்காக்கைப்

ப்ரைக்காக்கைப்

பும்பு யூப்பு கூட்டு

உயைகாராய ப்ரைக்காக்கை

நூதி பாயிச்சு ப்ரைக்காக்கை நூ

1988.

நூதி பாயிச்சு

என்ன பாயிச்சு

நூதி பாயிச்சு

பாயிச்சு நூதி நூதி

நூதி நூதி நூதி

1987

வீடு திரும்பிய என் மகன்

இதயத்தை இரும்பாக்கி
 முளையைத் துவக்காக்கி
 நன்பனை பகைவனாக்கி
 என்னிடம் திரும்பினான்
 இராணுவ வீரனாய் என் முன் நின்றான்
 என் மகன்

ஊட்டி வளர்த்த அன்பும் நேசமும்
 ஆழப் புதைய
 ஆழத்தான் போனேன்.

நன்பனைச் சுட்டுவிட்டு வந்து
 வீரம் பேசினான்
 தியாகம் பற்றி
 ஆயுதம் பற்றி
 எல்லைப் புற மக்களைக் கொல்வதைப் பற்றி
 நிறையவே பேசினான்.

இப்போது நான் மௌனமாக இருந்தேன்
 மனிதர்கள் பற்றி
 விடுதலை பற்றி
 மறந்தே போனான்.

இப்போது நான் கூவ யிருக்கும் இலை

தாயாக இருத்தல் முடியாது
என்று தோன்றுகிறது

துரோகி என்று
என்னையே புதைப்பானோ
ஒரு நாள்?

1988.

தீர்மான விடுதலை
நோய் அழுகி
வாழ விடுதலை

1988

கீஸ்பங்கும் கூடியது
கீக்கக்கூடிச் செல்லும்
கீஸ்காலைப் பாப்பை
கொல்பிங்கும் பரிசீலனை

விழுது யும் கூடியது
விழுது விழுது
நோயிப்பு கூடியது

திரும் திரும்புக உலைப்பாக
நோயிப்பு கூடிய
திருப் பாக்கி
திருப் பாக்கி
திருப் பாக்கி
நோயிப்பு கூடியது

கூடியது காலாயை கூடுதல்புக்கு
திருப் நோயிப்பு
திருப் பாக்கி
நோயிப்பு கூடியது

விஜிதரன் நினைவாக

இச்சையின்றிக் கைகள் அசைந்து
கால்களை உதைத்து
வீரிட்ட படி நீ மலர்கையில்
உன்னைப் பற்றிய அம்மாவின் கனவுகள்
எப்படி இருந்திருக்கும்.....?

இன்று இப்படியாயிற்று!

இது எம் மன்:

இறுதியில் உன்னை அவர்கள்
கொன்று விட்டனர்
காரணம்.....?

காரணம் கேட்டுக்

காணாமல் போக யார் தான் தயார்?

வாழ்தலுக்கான

உரிமைகள் மறுக்கப்பட்டு

குருதியுறைந்த உடலுடன்

ஆழப் புதைந்தது

உனது உடல் மட்டுமல்ல

உனதும் எனதும்

எம்போன்ற பலரதும்

உணர்வுகளும் கூடத்தான்.

உனது கதவு தட்டப்பட்ட நிலகண்ணி சூரியோ
 அந்த இரவில் நீதியின் நம்பிக்கைகளும் கூட
 மனித நேயமும் நம்பிக்கைகளும் கூட
 ஆழப் புதைந்தன.
 நீ காணாமல் போனாய்

மீண்டும் ஒரு இரவு விரும்பு பாண்ட
 உயிர்ப்படங்கி வருகிறோம் விரும்பு யாரா
 சில்லிட்டது பூமி விரும்பு பூமி
 உனது வாய் நூல் வருகிறே
 உனது கண் நூல்களை விரும்பு
 முடியது மன்; நூல்களை விரும்பு
 இருள். நூல்களை விரும்பு

மெல்லத் தயங்கிய படி நீயத் தோடு ராபதி வொலோக
 அசைகிறது உலகம் கொக்குத்தோக
 மெளனமாய் புப்பக்கங்குத்தோக
 இருண்டு கிடக்கிறது வானம். சுப்பக்கங்குத்தோக

1986.

ராஜினி உன்னிடமென்ன குற்றம் கண்டனர்?

காற்று

உன் மரணச் சேதியை

காதில் அறைந்தது.

வீதியோரம் உறைந்து கிடந்த

உனது குருதி

மனிதம் மரணித்ததை

மெளனமாச் சொன்னது.

நாம் என்ன செய்வோம்?

வாயை இழந்தோம்

கரங்களை இழந்தோம்

வெறும் வயிற்றுடன் மட்டும்

வாழ்ந்து தொலைக்கிறோம்.

தோழி;

சின்னச் சிட்டைப் போல

பறந்து திரிந்தாய்

நாம் பாடித்திரிந்த வீதியிலேயே

தன்னந் தனியாளாய்

அனாதையைப் போல

மரணித்தாயா?

உன்னிடமென்ன குற்றம் கண்டனர்?

மனதில் இரும்பும்
முளையில் துவக்கும்
கொண்ட மனிதர்கள் - இவர்கள்.
வேறு என்னதான் நடக்க முடியும்?

பெண்ணென்று நீ முடங்கி இருக்க வில்லை
உண்டு உறங்கி வாழ்வை வெறுக்கவில்லை
எமது கரங்களை இறுகப் பற்றி
ஒளியைக்காட்ட விழைந்து நின்றாய்
துவக்கும் இரும்பும்
ஆளும் தேசத்தில்
எமக்கேன் புலன்கள்
எல்லாம் அடங்கட்டும்.

உன்னைச் சுட்டு
எலும்பை எடுத்துப்
பாதையில் வீசினர்
பாதைகள் மூடப்படுமென.....
சாம்பலை எடுத்து காற்றில் ஏறிந்தனர்
காற்றும் மௌனமாய் இருக்கட்டுமென

மௌனத்துக்கு அப்பாலும் வாழ்வுண்டு
மரணத்தை மீறியும் போராட்டம் உண்டு.....
புரிந்து கொள்வார்களா?

1988.

சொல்லாமல் போகும் புதல்வர்கள்

என் மகன்

பூஞ்சிறு முளைத்த சிட்டுக் குருவியாய்
பறந்து போனான்

இடி முழங்கி வான் அதிரும்

மழைக்காலக் குளிர் இரவில் - அருகிருந்து
தென்றல் சுமந்து வரும் மெல்லிசையை கேட்டிருக்கும் என் மகன்

முழு நிலவு பூத்து
நட்சத்திரம் தெறித்திருக்கும் இரவுகளில்
மஞ்சளாய் சணல்
பூத்து விரிந்திருக்கும் எம் வயலில்
காற்று வாங்கியபடி

அவனும் நானும் தனித்திருக்கையில்
ஒரு நாள் அவன் கேட்டான்

அப்பா ஏன் இறந்தார்?
யுத்தம் ஏன் வருகிறது?
அக்காவுக்கு ஏன் தலை நரைத்து விட்டது?

அன்று சின்ன பயல் அவன்
மகனே!

ஆந்தைகள் அவறும் இரவுகளும்
விமானங்களின் குண்டு வீச்சும்

நெஞ்சைப் பிளக்கும் அவலங்களும்
இங்கு நிறையவே நடக்கும்.

காலம் முழுவதும் உன் வரவைப் பார்த்து
சோர்ந்து படுத்து விட்டேன்.

ஏதோ இனம் புரியாத சோகம்
நெஞ்சை அரிக்கிறது.

ஆனாலும் பார் மகனே!
எங்கோ தொலைவில்
நீ என்ன செய்வாய் என்பதும்
நீ நடக்கும் பாதையையும் நான் அறிவேன்
இராணுவ வெறியரிடம் அகப்படாதே!
கவனம் அதிகம் தேவை
அதைவிட மேலாக எமக்குள் நூறு எதிரிகள்.
மக்களை நேசித்த
சின்னப் பயல்களெல்லாம்
இன்று மண்ணுள்

மகனே
சிட்டுக் குருவி போலத்தான் பறந்தாய்!
ஆயினும்

காலம் உன்னை வளர்த்திருக்கும்
மனித நேயத்தை இழந்து விடாதே
மக்களை அதிகம் நேசிக்கப் பழகு

போகின்றேன், அம்மா.

அம்மா பார்!

சிங்க வாகனத்தின் மீது
தீக்குகள் அதிர்.

கையில்

வில்லும் அம்பும்

சூலமும் பாம்புமாய்

பத்துக் கரங்களில் ஏந்தி நிற்கிறாள்

அவள் பெண்ணென ஏன் நீ மறந்தாய்?

பெண்ணென்று சொல்லி என்னை

பூட்டியா வைக்கிறாய் நெருப்புக்கு இச்சிறு வீடும் கிடூ வேலியும் நைக்கும்பூடு நைக்கும்பூடு அம்மா!

எனது வசந்தங்கள் பறிபோய் விட்டன

இனிய காதல் இரவுகள் கூட

சொந்தமின்றி வீணே நகர்கின்றன.

நாங்கள் நடந்த வயல் வரப்பை

எம்முடன் குலவி மகிழ்ந்த காற்றையும்
நிலவையும் கூட

மறந்தே போனோம்.

எம்மைச் சூழ நிலங்களினைப்பி

இரத்தமும் தீயுமாய் காலம் நகர

இச்சிறு வீட்டின் ஊமை வாழ்வை

எப்படி நான் தனியனாய் வாழ்வேன்!

இன்று நான்

அன்று போல்.....

வானத்து நடசத்திரங்களை

மாலையாய் அணியவும்

சிவபெருமானைத் திருமணம் புரியவும்

இறந்த எனது அப்பா

வானத்தில் வந்து கைகளை அசைக்கவும்

கனவு காண்பதில்லை.

புத்தம் புதிதாய் உலகைக் காணவும்

நாட்டிற்காகவும் மக்களுக்காகவும்

கரங்களை இணைத்து வாழவே விழைகிறேன்!

அம்மா

நான் போக வேண்டும்.

விடை கொடு எனக்கு.

1986.

1986. இந்த நிலங்களில் பழப்பால் மீன் குட்டு நகர்ந்து

ஏனை நிலம் போன்றவற்றை காப்பிடி மீன் கூறுவது

ஒத்து புதுவைத்து வாணிபப்படி கூர்த்துவது

எல்லை கடத்தல்

சூரியன் மறைந்த பிறகு
 காலமெல்லாம்
 எனது வீட்டு முன்றலினை
 பச்சையாய்க் குடை விரித்துக்
 குளிர்வித்த புளிய மரம்
 கரும் பூதமாகி நெஞ்சினூள் பாயும்
 கண்ணீரில் கரைகையிலே
 காலால் உதைத்து
 வேடிக்கை பார்க்கும்
 விழி நிமிர்த்தி
 அண்ணார்ந்து பார்க்கையிலே
 நிலவாலே தோள் தடவி
 மனம் ஆற்றும் நீள் வானம்
 இருண்டு கிடக்கும்.
 தன் கோரப் பற்களால்
 கழுத்தை நெரிக்கும்.
 வீற்றந்து
 புரண்டு அழுத போதெல்லாம்
 தன் மடியில் இருத்தி
 எனை அணைத்த மன் கூட
 வழி தேடும் எனக்கு
 புதை குழியைக் காட்டும்.

வைங்குடு பஞ்சாயத்து
 ஓஸ்வீட வசூக்காட்டியா
 முடி மாது
 மாயம்கூப பழங்குடு
 துஷ்மிக்பாடு ம்கைப ஸா
 விசுவாது சொல் ஸா
 துவாம ரூ
 துவாக்கூபவி
 கூடி பூடி குடுமி பூ
 துப்புகூ பூச மாது
 ஸ்துப்பிரூ ஸ்து
 வைக்காக வசூக்காட்டு
 மாயமு ரூ பிரூ
 ஸாது மாது
 வீக்காப பசுங்குடு
 ஸ்துகாந்து க்கு
 ஸபவி ப்ராக்காக
 ஜுவித்து ஸ்து
 புரண்டு கூக்கூவி
 தூக்காகி மூக்காகி தூ
 மாயங்குடு கூக்கூவி மூக
 கூக்கூகி பூக்கூது கூ
 மாயங்குப தூக்காகி

சிறையுண்ட ஆத்மாவை ரோக்ட்ரக ஸ்ரைன
 சுமந்திருக்கும் உடலோடு ரூபி கருணை வியரிது
 ஆதரவு தேடி பாலை வாய்வை மாலைவளை
 ஒற்றைப் பறவையாய் நடவிலை குடியிருப்பு குதை
 என் பயணம் தொடங்கிறது.
 என் வாசல் தாண்டுகையில் வீவிஸ்காராக சீரிஜிகளை
 நா வரண்டு..... முபாப ஸ்ரைன்டூரி தோட்டு மருவு
 பேச்சிழந்து..... தூத்துக்குடி வோகை
 வழி நெடுக விழி நீள வூத்துப்பால் வெஞ்சிரப் பகல்வாலை
 என்தாய் வழி அனுப்பத் தூத்துக்குடி வோகை
 தலை குனிந்தேன்.
 காற்றுக்கும் காதிருக்கும் தூத்துப்பால் பூது பூது
 கதறி அழ முடியாது. வீவிஸ்காராப் பூத்துப்பாலை
 சோகம் தான் தூத்துப்பால் வீடு சொத்து வீவிஸ்காரா
 விடுதலைப் பாதையில் மாலை சீடி மருத்து வாய்வை
 நடக்க முனைந்ததால் மாலை சீடி மருத்து வாய்வை
 முடமாக்கப்பட்டு மாலை ப்ராவி மலை
 கள்வரைப் போல வூத்துப்பால் பூது பூது
 அடிமேல் அடியெடுத்து தூத்துப்பால் பூது பூது
 மெல்ல நடந்தேன். தூத்துப்பால் பூது பூது
 எனது கிராமத்து வயல் வெளியும் தூத்துப்பால் பூது பூது
 வயல் வெளிக்குத் துணையாக தூத்துப்பால் பூது பூது
 உடன் துயிலும் இருளுக்குள் தூத்துப்பால் பூது பூது
 நீண்டிருந்த பனைகளும் தூத்துப்பால் பூது பூது

கடும் கோபம் கொண்டு
எனை வெறித்துப் பார்த்தபடி

வெற்றுத் தாளாய்

காற்றோடு பறந்தது இதயம்

இருளோடு பறந்தது முகம்

இன்னும் என் கால் மட்டும்

என்னோடு கூட

மணற்காட்டு வெளியும்

புதுக்காட்டுச் சந்தியும்

தாண்டிக்குளமும் தாண்டி

நீள நடந்தேன்.

குனிந்த தலை நிமிரவில்லை.

எனது மண்ணில்

நிச்சயமற்றுப் போய் விட்ட

எனது இருப்பை

உறுதிப் படுத்த

பிறந்த மண்ணின் எல்லையைக் கடந்தேன்

இறுதியாக

பாதங்களில் ஒட்டி யிருந்த செம்மண்ணையும்

தட்டியாயிற்று.

செம் மண்ணும் போயிற்று

எம் மண்ணும் போயிற்று

போ.

ஏது சீமியாகு

ஷாபி இரண்டாகவி

நிரிக்கங்கூபு கூட

நிர்வாயபே பராபி கூட

நிருத்துபு சுலுத்துபி சூரை வகாக

நிர்வாயி காக்கங்கூபு

நிருத்துபு காக்கங்கூபு பாருபி

நிர்வாயி கூட நாகவிடு

நிர்வாயி கூட ஏற்கொடு

நிர்வாயி கூட பாப்பங்கவி

நிர்வாயி கூட வழுவாகு

தாயின் குரல்

கொலையுண்டு போன
என் புதல்வர்களின்
முற்றாப் பிஞ்சடலின் ஊனருந்தி
தன் போரப் பசியாற்றி
தாகம் தீரச் செந்நீரும் குடத்தபின்
இன்னுமா தாய் நிலம்
புதல்வர்களைக் கேட்கிறது?

போராட என்னை அழைக்காதே
நானோரு தாய்
எனது புதல்வர்களையும் கேட்காதே
இரக்கமற்ற ‘தாய் நிலமே’
கொல்லப்பட்ட என் புதல்வர்களின் இரத்தம்
இன்னமும் காயவில்லை

வாழ்வின் இனிமையை என் புதல்வருக்குக் காட்டி
நாம் விட்ட குறையைத் தொடரவென
நான் பெற்ற என் இனிய குழந்தைகளை
ஒரு காலம்
வாசல் வரை வந்து - மக்களுக்காய்
வழியனுப்பி வைத்தேன்.
‘பூஞ்சிறுகு முளைத்த
சிட்டுக்குருவியாய் பறந்து போன்’

அவனுடன் நானும் ஓன்றாய் நடந்திருந்தேன்.....
மக்கள்; புரட்சி; விடுதலை எல்லாம் வாய்ச் சொல்லாக
சந்தியின் ஓரழும் வாவிக் கரையும்
புதை குழியும் மணல் மேடும் என் புதல்வர்களின் சடலங்களால் நிரம்பிய பிறகு.....

துப்பாக்கி அரசர்கள்
சிம்மாசனம் ஏற
யுத்த வெறியில்
புதல்வர்கள் அலைந்தனர்.

இன்னுமா ‘தாய் நிலம்’
புதல்வர்களைக் கேட்கிறது?

க்ஷத்துக் குதறி
நெரித்தும் ஏரித்தும்
வடக்கிலும் தெற்கிலும் உலகெங்கிலுமாக
எத்தனை குஞ்சுகளை விழுங்கி விட்டாய்
இன்னும் அடங்காதோ உன் பசி?

விண்ணேறி மண் தொட்டு
மீண்ட பின்னும்
சமாதானம் வேண்ட
யத்தும் தேவையோ?
பற்றி எரிக ஆயுத கலாசாரம்!
என் மழலைகளை விடு
நாளைய உலகம்
அவர்களுக்காய் மலரட்டும்!

1995.

நூலையும் தூது
நூல் படியாக்குவதைப் போன்ற
தீர்மானம் கூட சிரித்
கோலாக்கா என்ற படியாக்குவதை
தீர்மானம் செய்து விட்டு
நூலையும் தூது
நூலையும் நீண்டபடியாக
நூல் பேர்த் தோற்றின் தோற்றின
நூல் பேர்த் தோற்றின் தோற்றின
நூல் வாய்ந்து வாய்ந்து
நூல் வாய்ந்து வாய்ந்து
நூல் வாய்ந்து வாய்ந்து
நூல் வாய்ந்து வாய்ந்து
நூல் வாய்ந்து வாய்ந்து

என்னுடைய சிறிய மலர்

சிறிய மலராய் விரிந்து மலரும்

என் மகளுக்கு

எப்படிக் காட்டுவேன்

இந்த உலகை.

மாச மறுவற்ற பச்சைக் குழந்தை

காற்றையெல்லாம் தென்றலென்றெண்ணி

கற்பனையில் சுஞ்சரித்து

ஒலியெல்லாம் சங்கீதமென

வாழ்வை இனிதாகவே காணத் தெரிந்த

கன்றுக்குட்டி

என் சிறு பெண்.

வாழ்வின் முழுமைக்கு

பெண் குழந்தை வேண்டுமென்று

பேரவாக் கொண்டிருந்த என் தாய்மை

பிறந்த நாள் முதலாய்

இளஞ்சிவப்பு வர்ணத்தில்

சட்டை தூத்து

பொட்டு வைத்து காது குற்றி

பெண்ணாய் அவளை நினைத்த

என் தாய்மை.....

பெண்ணென்று பிறந்ததற்காய்
 பெருமைப்பட வேண்டுமென்று
 கனவுகளில் திளைத்திருந்த
 என் தாய்மை.....

சிறுகொடிக்கப்பட்ட ஒரு
 ஒற்றைத் தும்பியாய்
 திகைத்துப் போய் மிரண்டு கிடக்கிறது.....

வக்கிரம் நிறைந்த விலங்குணர்வின்
 சூரம் நிறைந்த கயமையின் முன்னால்
 சிதறிப் போயிற்று சில்லம் பல்லமாய்
 சிதறிப் போயிற்று.

என் மகளுக்கு
 எப்படிக் காட்டுவேன்
 இந்த உலகை.....

முன்று வயதிலும்
 பால் முலையருந்தும் பவளவாய்க் குருத்துகள்
 கொஞ்சிக் குலவி
 நிலாக் காட்டச் சிரிக்கும்
 சின்ன வயதிலும்
 ஆண் குறிகளால் துளைக்கப்படுவதை
 எப்படிக் காட்டுவேன்

அள்ளி அணைக்கின்ற அப்பாவோ
 ஆசையுடன் கொஞ்சகின்ற மாமாவோ ஆயினும்
 அடிவயிற்றில் துளையிடும்
 ஆண்குறியர்களாகிப் போய்விடக் கூடிய
 இந்த உலகை
 எப்படிக் காட்டுவேன்

கூழவுள்ள உலகம் முழுவதும்
 விறைத்துப் போன ஆண்குறிகளாய்
 அச்சம் தருவதை
 எப்படி தவிர்ப்பேன்

காற்றெல்லாம் தென்றலென்றும்
 ஓலியெல்லாம் கீதமென்றும் எண்ணியபடி
 சிறகுகளை அகல விரித்து
 சிறக்கிக்க முடியாது என் பெண்ணே!
 வெந்து புண்ணாய்
 வலியெடுக்கும் இதயத்துடன்
 வாழ்தலும் முடியாது
 எழு!

உள்ளே அனலாய்
 எரிந்து கொண்டிருக்கும்
 பூமியின் வடிவாய்
 விரித்தெழு

பொட்டும் பிறவும்
 அலங்கரிக்கும்
 மேனியழகு உன் அழகல்ல
 வெறியும் திமிரும்
 அதிகாரமும்
 உடைந்து சிதற எழுந்து நில்
 உன்னை மீறிய எந்தக் குறியும்
 உனது உடலைத் தீண்டாதவாறு
 அக்கினிக்குஞ்சாய்
 உயிர்த்தெழு!
 இந்த உலகின்
 பெண்மை வடிவம்
 இதுவென் ரெம்து!

1998.

முன்று வழிகளும்
 மூன்றாவதுநாடும் மூன்றாம் முறையிலும் மூன்றாம் முறை
 மூன்றாம் முறை
 மூன்றாம் முறை
 மூன்றாம் முறை
 மூன்றாம் முறை
 மூன்றாம் முறை

எதை நினைந்தமுவதும் மிகுஷ வெளியீடு
சாத்தியமில்லை. பாகு சூக்கி ரப்ஸூரிக்
எதையும் நினைந்தமுவது மிகுஷ வெளியீடு
இப்பொழுது சாத்தியமில்லை.

கட்கோளத்தின் ஆறுதசைகளும் குடும்பிலிருந்து
செயலற்றுப் போய் குடும்பிலிருந்து
கண்ணீர்ப் பைகள் வரண்டு பிளந்து குடும்பிலிருந்து
நெருப்பை யாரிடம் கக்குவதென குடும்பிலிருந்து
வெறிகொண்டு திரிந்த வெற்புப்பூரிழுவ நோயின்கொ
எங்கள் காலமும் போயிற்று வெற்பு வெற்புப்பூரிழுவ
இன்றைய வாழ்வை நியாயப்படுத்த வெற்பு குடும்பிலிருந்து
நேற்றைய வாழ்வைக் கொச்சைப்படுத்தும் வெற்பு குடும்பிலிருந்து
பொய்மைகள் எமக்குள் இனி வேண்டாம். வெற்பு குடும்பிலிருந்து

உனது பிழையா?

எனது பிழையா?

வரலாற்றுச் சாபமா - போகட்டும்.

கருத்துக்களுக்கு

விமர்சனம் எழுதி எழுதி

மூட்டுக்கள் செயலிழந்து போனதால்

இலக்கியக்குழுவிலும்

அரசியல் குழுவிலும் தொடர்புகளுக்காக குறை
தனிநபர் தாக்குதல் தொடங்கியுள்ளது.
ஏகே தூக்கும் பலத்தை இழந்ததால்
பேனையும் வாயும்
அதன் பணி தொடர்கின்றன.

குந்தியிருந்த நிலமிழந்து
கூடியிருந்த வாழ்விழந்து
முகமிழந்து போனது யார்?
மாக்சியவாதி மறுபிறப்புப்பற்றி விவாதிக்கிறார்.
பிரமச்சாரி குழந்தைகள் வாழ்வின் தொடர்ச்சி என்கிறார்.
அரசியல்வாதி தியானம் பற்றிக் கற்றுக் கொடுக்கிறார்.

உனது பிழையா
எனது பிழையா
வரலாற்று சாபமா!

போராடவந்தவள் மனைவியாய்
சமையலறையில் அடைபட்டிருக்கிறாள்
புலம் பெயர்வதை துரோகமென்றவர்
பெயர்ந்த நிலத்தில் வீடு கட்டுகிறார்
சித்திரவதை முகாமுக்கு பொறுப்பாக இருந்தவன்
குழந்தை பெறும் மனைவிக்காக அழுகிறான்.
முகமற்றுப் போனவர்கள் யார்?

நீயுமல்ல பிரிசுத்துக் கண்ண விட எப்பக
 நானுமல்ல போன
 இரவல் கருத்தில் சவாரிசெய்தவர் தூய்மையினால்
 முகமிழந்து போனார்கள். நூற்று நாளைக் கண்ணத்திற்கு
 காலம் பதில் செய்யனபடி நகர்கிறது.

எதையும் நினைந்தழுதல் நூற்று நாளைக் கண்ணத்திற்கு
 இப்போது சாத்தியமில்லை. மனிதத்தின் மீது நம்பிக்கை கொண்டு
 உயிர்த்தெழுதலே வாழ்வு!

2000.

விசைப் புத்துறி விளை

போலி போலி

உணப் புத்துறி விளைவை

விளை விளை

புத்துறை புத்துறை அடி ஏடு

நூல்கள் நூல்கள்

புத்துறை புத்துறை

சுயம்

காலம் கொடியது
 எத்தனை காலம் என்னை இழுத்தபடி ஓடியிருக்கிறது?
 நான் யார்?
 யாரென்று கூட அறிய முடியாமல்
 காலம் என் கண்பொத்தி ஓடியிருக்கிறது.
 அதிகாலை கண்விழிப்பு;
 இயந்திரமாய் வேலை;
 உண்ணுதல்
 உடுத்தல்
 உறங்குதல் என
 குடும்ப வாழ்வு விரிந்து சென்றது.
 என்னை நான்றிய அவகாசம் தராமல்
 காலம் என்னை இழுத்தபடி ஓடியிருக்கிறது.

காலம் இழுத்த பாதையில்
 இழுபட்டு; இழுபட்டு
 வேறுந்து; விழுந்து; புரண்டு.....
 நான் யார்?

ஓடி ஓடி உழைத்துக் களைத்து
 வாழ்வு சலித்து
 வாழ்ந்து களைத்து

இப்போது; இப்போது தான் என்னை மீட்டு கூக்க
எடுத்திருக்கிறேன்.

அடக்குமுறைக்குள் ஸிருந்தும்

அச்சம் தரும் இருளிலிருந்தும்
உணர்வுகள் பிடிக்கி எறியப்பட்ட வாழ்விலிருந்தும்
என்னை மீட்டுள்ளேன்.

ஓளியைப் பிறப்பித்தபடி செல்லும் சின்னஞ்சிறு
மின் மினிப் பூச்சியாய் என்னைக் கண்டு எடுத்துள்ளேன்
யாவருமறிய நிலவைப் போல இரவல் ஓளியில் வாழ்தலில் உயிர்ப்பில்லை.
சிறிய மின்மினியாய் சுயாளியில் வாழ்தலே
இன்று சுகமென்றாற்றேன்! பூவின் மலர்விலும் வாழ்வு உயிர்க்கிண்றது
காற்றின் அசைவிலும் வாழ்வு விரிகிறது!

2000.

குத்து கீழ்க்கீட்டு முதல்

பூத்து கீழ்க்கீட்டு முதல்

உணர்வு கீழ்க்கீட்டு முதல்

வாழ்வு கீழ்க்கீட்டு முதல்

உயிர்ப்பு கீழ்க்கீட்டு முதல்

சிறிய மின்மினியாய் சுயாளியில் வாழ்தலே

குத்து கீழ்க்கீட்டு முதல்

பூவின் மலர்விலும் வாழ்வு உயிர்க்கிண்றது

குத்து கீழ்க்கீட்டு முதல்

காற்றின் அசைவிலும் வாழ்வு விரிகிறது!

குத்து கீழ்க்கீட்டு முதல்

உணர்வு கீழ்க்கீட்டு முதல்

வாழ்வு கீழ்க்கீட்டு முதல்

உயிர்ப்பு கீழ்க்கீட்டு முதல்

சிறிய மின்மினியாய் சுயாளியில் வாழ்தலே

குத்து கீழ்க்கீட்டு முதல்

பூவின் மலர்விலும் வாழ்வு உயிர்க்கிண்றது

குத்து கீழ்க்கீட்டு முதல்

காற்றின் அசைவிலும் வாழ்வு விரிகிறது!

குத்து கீழ்க்கீட்டு முதல்

உணர்வு கீழ்க்கீட்டு முதல்

வாழ்வு கீழ்க்கீட்டு முதல்

உயிர்ப்பு கீழ்க்கீட்டு முதல்

சிறிய மின்மினியாய் சுயாளியில் வாழ்தலே

காத்திருப்பு

கரு விழியில் ஒளி ஏந்தி

கண் நிறைந்த காதலுடன்

காலமெல்லாம் வாசல் வரவேண்டுமென

காத்திருப்பேன்

காலமெல்லாம் கரைந்துருகி

கணவாகிப் போகாமல்

மீன் ஒரு பொழுது சுகம் தர வருமென

உடல் தகிக்க

உணர்வுறும் பொழுதுகளில்

கண் மூடித் துயில் கொள்ள

விழைகின்ற என் மனம்

உன் வரவில் உயிர் கொள்ளும்

கருத்தொன்றிக் காதலுடன்

கனல் மீது நகர்கின்ற பொழுதுகளாய்

காலம் நகர்கிறது

காத்திருப்பு தொடர்கிறது.

ஏ ஏ குழுகு கொட்டு

ஏந்து கொட்டு

ஏந்து கொட்டு

உணர்வுகள்

ஆம்

அன்றுதான் உன்னை ஒரு முறை

நோக்கினேன் -

ஒரே முறையில் நோக்கினேன்

நீல வழியின் அழகுதான் காரணமோ

இல்லை, இல்லை

ராஜநடை போட்டு - நீ வாசலில் நின்ற போது

மனம் சிலிர்க்கும் ஸபவி பாலகங்கம்பி ஏதுபடி கீழ்க்கண்ட

நோக்கினேன்....

என்றும் போல் அதே பார்வை....

அதே கனத்தில்

பார்வைகள் ஆயிரம் சங்கமித்தன

மனதின் உணர்வை அடக்கி

நோக்கினேன்

வாயில் அரும்பிய சொற்கள் உதிர

விடைபெற்றுச் செல்வாய் நீ

ஆம் - அதிலுமோர் அழகுதான்

வட்டப் புல் வெளியில்

வானத்தை நோக்கி

கைகளை ஆட்டி

கால்களை உதைத்து

நிற்கும் அழகில்

உன்னில் தெறிக்கும்

ஆயிரம் பார்வையில்

அர்த்தமுள்ள -

அர்த்தமாயுள்ள பார்வை ஒன்றே

உன்னைத் துளைக்கும்

இப்படி இப்படி எத்தனையோ?

ஆனாலும் -

சமுகத்தில் நடக்கும் அசிங்கங்களைப் போல்

எங்கள் உறவுகள்

ஆகிலிட வேண்டாம்.

கண்கள் நோக்கும்

கால்கள் அசையும்

ஆனாலும் நான்

வருந்தல் கூடாது.

1983.

கூட்டல், கழித்தல் கணக்குப்போட்டுச் சரியான தொரு விடையைச் சொல்ல முடிந்தவர்களுக்கு எழுத்து வேறுமாதிரி தோன்றலாம்; அதிசய வேலைப்பாடுகள் கொண்ட ஆபரணமாய் வாழ்வைக் காண முடிந்தவர்களுக்கு எழுத்து போதை ஏற்றலாம்.

ஆனால் -

எழுத்தே வடிகாலாகவும், விடைகானும் முயற்சியாகவும், உயிர்முச்சைச் தக்கவைக்கும் படிப்பாகவும் இருக்கவில்லே.....?

- 0 - - 0 - - 0 -

நீ என்பதுகளில் எழுத்த தொடங்கினாய். கிட்டத்தட்ட இருபதாண்டுகள் கழித்து உள்ளது படைப்புத்தத்தைத் திரும்பிப் பார்க்கிறாய். என்னிக்கை அந்தமில்லை. உன்னூள் ஊறி ஊறிக் கிடப்பவற்றைத்தான் நீ எழுத விரும்புகிறாய் என்று சொன்னது நினைவுக்கு வருகிறது.

உன்து வெளிப்பாட்டில் நான் உணர்வது பாரம்! தாங்கமுடியாத பாரம்! நெகிழ்ந்தால் கரைந்து விடுவோம் என அஞ்சி பளிக்கட்டியாய் உறையவைக்கும் கணம். கண்கள் சிவந்து, கண்ணர் சிந்த மறுக்கும் சோகம்!